

oolt fanda. Kui meile seläbbi mingi siü ei töuseks! Anna nõu, armas abikaasa, mis meie peame tegema?" Praua vastas kui herra juttu lõpetamis: Esiitoks en tarvis et ma lapsे näha saan, sele peale wõin ma otsust anda: Herra ütles: "Võistist saab seña wissakas laps siino meelee pärast olla; ma ei ole paljo illusati~~te~~^{te} — nõnud kui weike Betti on." Praua silmad akasid pörnitama tii m^u p^umise kombel küssis: Wai nõnda? miina fardan eik paljo illusam kui meie enda lapsed. Kui ajsi seda wissi siis ei wõi meie tedda mitte oma kotta wõitta. — Pärast lõunat läksid herra ja praua ühes küllasse. Tooms ja Betti istusid läriwe pingil. Praua paari lapse keñadust imets ja ütles lahke sõnaga: "Siina mahajääetud waene-laps! astu minõ jure, ma taham siulle emaks olla. Jätta hä perrerahwaga juimalaga, ja tulle minõ kaasa." Kui Betti talorahwas täñand ja juimalaga jätnud, wõttis ta Toomsi käest finni, üteldes: Armas Tooms, lähme siis mõisa! "Mõisa, mõisa?" — põbbises Tooms: "se on õige, Peetrus teggi taewa wärawa lahti." Praua astus kohkudes mõne sañu taggas ja ütles: Ei se lähe korda, armas laps! ullo waña-meest ei tohi siina kaasa wõitta, se olleks mulle surmaks kui ma teina mõistmata jutte peafsin kuulma. Betti seisnes kahewahel, kord täddi, kord sullase peale wadates. Seal puutus Toomsi jalgi ühe suure palo vasta: "Kas sa olled wässind, waene Betti? Küsis ta aleba eälega nõnda kui eile:

"veta, ma taham siind natuse fanda." Siin wõttis ta puu-rabru sülle ja föndis ähkides möda tubba. Se armas näitmine lõhkus Betti süddame, ruttust lastis ta praua käest lahti, akas nuttuga Toomsi faelast finni ja ütles: "Ei, ei, armas Tooms, ei raatsi miina siind maha jätta, nõnda kui siina mind ei olle mahajäätnud." Se en wägga kideväär, armas laps! — ütles praua: — Juomas oido mind teie sõbrust lahusada. Sele peale tingis ta perremehega, lubbas pärvarju ja toidu eest ausaste tassinda, kui Tooms ja Betti seie piddid jäma. Praua kästis Betti iggapäiv mõisa tulla teiste lastega mängima ja ütles wiumaks veel petrenaisele salamahti: lasse tütarlaps kõik majja tööd öpida ja talorahwa riides läia. Talorahwas wõttis wissaka lapse ja önnetoma waana-mehe röemuuga vasto.

Mõne pärwa pärast kutsuti Betti mõisa, lastele sõberi; temal olliid jubba talorahwa ehted. Praua tuli omä kolme lapsega tema wosto: pojja nimii oli Eduard, Matilde wañema ja Saara noorema tütri nimii. — Praua ülles: waadake lapsed! seal tulleb se waene-laps, sedda meie surmast peastsume. Olge lahked weike Betti wosto, kes teiega suggulane on. Eduard ütles valjö sõnaga: Terre omikuist, Betti! siina wõid minõ obbone olla kui mul lustib kutsari mängida. Minõ õed ei taha kumbki obbosed olla, selepärast pead siina mulle obbosels jäma. Mõlemad tütrid, kes seie sadik pilgesilm'i waest last waadanud, akasid suure eälega naerma ja ei wõtnud Betti lahke